

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Pořízkiem v hlavním líčení konaném dne 23.7.2004

t a k t o :

Obžalovaný

Mgr. [REDACTED]

nar. [REDACTED] ve [REDACTED] voják z povolání AČR, trvale bytem [REDACTED]
okres Tábor,

u z n á v á s e v i n n ý m , ž e

dne 1.12.2003 v Bechyni, okres Tábor, jako příslušník [REDACTED] při podání přihlášky nároku na měsíční přídavek na bydlení ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb. poté, co byl seznámen se skutečností, že s ohledem na to, že o své vůli přestal být nájemcem dříve přiděleného služebního bytu, a tudíž na tento přídavek nemá nárok, uvedl v úmyslu přídavek vylákat fiktivní bydliště mimo místo výkonu služby, a takto neoprávněně získal ke škodě [REDACTED] částku 36.900,- Kč, což je celková částka, která mu byla na uvedeném přídávku v období od 1.12.2003 do 31.3.2004 vyplacena,

t e d y

ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli malou,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin podvod podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona,

a o d s u z u j e s e z a t o

podle § 250 odst. 2 tr. zákona za užití § 314e odst. 2 tr. řádu k trestu odnětí svobody v délce **6 (šest) měsíců**.

Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zákona se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **18 (osmnáct) měsíců**.

O d ů v o d n ě n í

Skutkový stav popsany ve výroku tohoto rozsudku byl soudem zjištěn z důkazů provedených při hlavním líčení.

Obžalovaný ve výpovědi uvedl, že si uvědomuje, že pravděpodobně neměl nárok na příspěvek na bydlení, když se v místě, které označil za své bydliště, zdržoval málo a později vůbec ne. Popřel však, že by se vědomě dopustil podvodu. Dodal, že částku, která mu byla vyplacena jako příspěvek na bydlení počátkem května 2004 vrátil, a doložil to i stvrzenkou vystavenou [REDAKCE]

Dále vypověděl, že měl služební byt do roku 2002, bylo mu oznámeno, že útvar bude rušen a přesunut do [REDAKCE]. Předpokládal, že mu tam bude nabídnuto místo, tuto skutečnost oznámil své bývalé přítelkyni, která projevila přání v [REDAKCE] zůstat. Požádal proto o převedení služebního bytu na ní. V současné době v bytě jeho bývalá přítelkyně bydlí, on tam má stále hlášené trvalé bydliště a občas tam i přespává, protože jejich vzájemné vztahy jsou nadále velice dobré. Jinak přebývá na pracovišti, u kamarádů, dříve také přespával v Dobšicích, kde měl pronajatý byt.

Z rozhodnutí o přidělení bytu ze dne 24.9.1999, nájemní smlouvy 9.12.1999 a dohody mezi městem [REDAKCE] ze dne 2.11.1993 bylo zjištěno, že se

obžalovaný ke dni 13.12.1999 stal nájemcem bytu č. 3, první kategorie, velikosti 4+1 v [REDAKCE] kdy tomuto bytu byl přiznán charakter bytu trvale služebního.

Dne 21.8.2002 podal obžalovaný Městské radě v Bechyni žádost o změnu nájemce bytu, jímž se měla stát jeho družka [REDAKCE] Městská rada nejprve dne 9.9.2002 jeho žádosti nevyhověla, po podaném odvolání však dne 23.9.2002 souhlasila se změnou nájemní smlouvy. Smluvní vztah s obžalovaným byl ukončen ke dni 7.10.2002, od tohoto dne se stala nájemkyní bytu [REDAKCE]

Dne 2.10.2002 podal obžalovaný přihlášku nároku na měsíční přídavek na bydlení vojenskému útvaru s tím, že není nájemcem služebního bytu v obci výkonu služby nebo v obci, z níž je možno do místa výkonu služby dojíždět. Nárok mu byl velitelem posádky přiznán.

Jako listinný důkaz byl čten i zápis o kontrolních zjištěních [REDAKCE] ze dne 16.4.2003, v níž jsou konstatována pochybení, k nimž došlo při nakládání se služebními byty v posádce [REDAKCE] Je zde mimo jiné konstatováno, že v případě obžalovaného velitel posádky pochybil, když potvrdil, že obžalovaný není nájemcem služebního bytu na základě irelevantních důkazů a nevypořádal se se skutečností, že obžalovaný svým jednáním odmítl zajištěný služební byt bez vážných důvodů. V tom případě by mu totiž přídavek na bydlení nenáležel podle § 61 odst. 4, věta 4., zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Bylo proto řečeno, že obžalovaný pobíral od 7.10.2002 přídavek neoprávněně.

Na základě tohoto dokumentu bylo dne 30.4.2003 rozhodnuto o zastavení výplaty přídavku obžalovanému, který byl s tímto rozhodnutím i důvodem k jeho vydání seznámen dne 12.5.2003.

Dne 1.12.2003 obžalovaný podal přihlášku nároku na měsíční přídavek na bydlení, v níž uvedl, že od 1.12.2003 není nájemcem služebního bytu v obci výkonu služby nebo v obci, ze které je možno denně dojíždět do místa pravidelného výkonu služby, a od tohoto dne také bydlí na adrese [REDAKCE]

Obžalovaný (nájemce) dne 30.11.2003 uzavřel s manželou [REDAKCE] (pronajímatel) nájemní smlouvu, jejímž předmětem je byt v domě šp. [REDAKCE] v [REDAKCE] Doba nájmu byla sjednána od 1.12.2003 do 31.12.2006.

K tomu, zda uvedený byt obžalovaný v době podání žádosti a v době následující skutečně užíval, byla při hlavním líčení vyslechnuta svědkyně [REDAKCE] spolumajitelka domu. Uvedla, že zde obžalovaný bydlel v prosinci 2003, později byly místnosti z důvodu rekonstrukce neobyvatelné. V bytě měl pouze sedačku. Neví však, zda v domě přespával, neboť často nebývala doma. Pak však uvedla, že obžalovaný byt předělával, bydlel v [REDAKCE] přesné místo ale nezná.

Výpověď svědkyně značně odporovala jejím tvrzením z přípravného řízení, byla vyhýbavá, zjevně poznamenaná snahou obžalovanému neuškodit. V přípravném řízení totiž zcela jasně označila skutečné bydliště obžalovaného a dokonce důvod, proč byla uzavřena nájemní smlouva. Odlišují se i její tvrzení ohledně obyvatelnosti bytu.

Dalším důkazem byla fotodokumentace bytu, v němž měl obžalovaný bydlet dle přihlášky k nároku na přídavek. Fotografie byly pořízeny dne 9.4.2004 a lze z nich vyvodit, že byt je zcela zjevně neobyvatelný, bez základního příslušenství, nábytku a osobních věcí.

Z provedených důkazů soud učinil závěr, že obžalovaný do přihlášky nároku na měsíční přídavek na bydlení dne 1.12.2003 uvedl nepravdivé údaje, na jejichž základě mu byla tato dávka přiznána. Konkrétně šlo o nepravdivý údaj o bydlišti. Ačkoliv obžalovaný

tvrdil, že se v bytě v [redacted] zdržoval, důkazy tomuto nenasvědčují. Šlo o byt, který je dle fotodokumentace neobyvatelný. Dokonce svědkyně [redacted] tento závěr do značné míry potvrzuje, ačkoliv se jinak, jak výše uvedeno, svou výpovědí snažila obžalovanému pomoci. Konečně i sám obžalovaný ve své výpovědi jednoznačně neřekl, že toto místo bylo jeho bydlištěm. Pokud byl na bydliště dotazován, jeho odpovědi byly neurčité. V souvislosti s obsahem úředního záznamu o výpovědi svědkyně [redacted] a výpovědi obžalovaného se soud domnívá, že jeho tvrzení o „bývalé družce“, v jejímž bytě pouze občas přespává, je pouze účelové. Obžalovaný má v jejím bytě stále hlášeno trvalé bydliště a v průběhu trestního řízení zde bez prodlev přebíral zasílané písemnosti. Dle názoru soudu tedy obžalovaný uvedl do přihlášky nároku takové bydliště, aby mohl pobírat přídavek na bydlení. Tento již v dřívější době pobíral, nejspíše také neoprávněně, jak vyplývá ze zápisu o kontrolních zjištěních Velitelství sil územní obrany v [redacted] posádce. Protože uvedený údaj o bydlišti nebyl pravdivý, uvedl tím [redacted] v omyl, díky němuž se neoprávněným pobíráním dávky obohatil.

Celkově získal od [redacted] za měsíce prosinec 2003 až březen 2004 částku 36.900,- Kč. Poté (dne 4.5.2004, již po zahájení trestního stíhání) vyplacené přídávky v plné výši vrátil a požádal o zastavení výplaty příspěvku.

Výše popsáním jednáním se dopustil trestného činu podvod podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona, neboť se ke škodě cizího majetku obohatil tím, že uvedl jiného v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli malou. Škoda nikoli malá je v § 89 odst. 11 tr. zákona definována jako škoda převyšující 25.000,- Kč.

Při ukládání trestu obžalovanému výrazně polehčovalo několik okolností. Předně se jedná o osobu dosud absolutně bezúhonnou, netrestanou, nepostiženou pro přestupek. Velice kladně vyznívá i jeho služební hodnocení. Především je ale nutno zdůraznit, že obžalovaný v plné výši nahradil škodu, kterou způsobil trestným činem. Tato okolnost mohla mít podstatný význam pro případné rozhodování o podmíněném zastavení trestního stíhání. Pro tento postup však nakonec nebyla splněna jediná, avšak základní podmínka, kterou je doznání obžalovaného. Výpověď obžalovaného, v níž připouští pochybení, doznáním není, neboť popírá úmyslné jednání s úmyslem se neoprávněně obohatit. Soud proto musel rozhodnout o uložení trestu. S ohledem na zmíněné polehčující okolnosti se jedná o trest mírný. Jde o podmíněný trest odnětí svobody, jehož délka byla určena na 6 měsíců, na samé spodní hranici trestní sazby, jež je v § 250 odst. 2 tr. zákona dána rozmezím od 6 měsíců do 3 let. Také délka zkušební doby je kratší, byla stanovena na 18 měsíců. Plně postačí pro ověření, zda se obžalovaný napravil, když z profilu jeho osoby je zřejmé, že projednávaný případ je ojedinělým vybočením z dosud řádně vedeného života.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze **do osmi dnů** od doručení jeho opisu podat odvolání ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Táboře.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obviněného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se jej výslovně vzdal.

V Táboře dne 23.7.2004

Mgr. Zdeněk Pořízek, v.r.
samosoudce

*Za správnost vyhotovení:
Pavla Fišerová*